

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 955/2019
04.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1757/17 од 19.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1757/17 од 19.12.2018. године тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П1 453/14 од 12.01.2017. године у ставу првом и трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 37.428,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 453/14 од 12.01.2017. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име накнаде штете по основу неисплаћених дневница за период од 25.01.2009. године до 25.01.2012. године укупан износ од 79.642,00 динара, у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужица којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати на име мање исплаћене накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора за период од 01.02.2009. године од 25.01.2012. године укупан износ од 10.000,00 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 238.385,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1757/17 од 19.12.2018. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 453/14 од 12.01.2017. године у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужена исплати на име неисплаћених дневница укупан износ од 79.642,00 динара у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, па је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на чланове 403. став 2. тачка 2. и члан 404. Закона о парничном поступку.

У овом поступку тужба је поднета 24.01.2012. године, а ранија првостепена пресуда је укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж1 1401/2014 од 16.07.2014. године, па се у овом поступку примењује важећи Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) на основу члана 506. став 2. истог закона. С обзиром да је побијаном другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда и одлучено о тужбеном захтеву, ревизија је дозвољена према новелираном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па нема законских услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене на радном месту полицајца са местом рада у Полицијској станици у ..., ПУ У спорном периоду од 25.01.2009. године до 25.01.2012. године, тужилац је у оквиру радног времена био радно ангажован на обављању посебних задатака ван територије Полицијске станице ... укупно 87 дана. За наведени период тужиоцу су исплаћене дневнице за ангажовање на посебним задацима само за месеце август-децембар 2011. године. док укупан износ неисплаћених дневница за радно ангажовање на посебним задацима ван територије полицијске станице ... (службено путовање у земљи) износи укупно 79.642,00 динара, према налазу вештака финансијске струке на који странке нису имале примедбе у току поступка. Тај износ досуђен је првостепеном пресудом тужиоцу као накнада штете због неисплаћених дневница, са припадајућом законском затезном каматом.

Побијаном другостепеном пресудом преиначена је првостепена пресуда и одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу потраживаних неисплаћених дневница из разлога што по оцени другостепеног суда тужилац није доказао да је подносио путне извештаје у односу на сваки службени пут ван места рада, као и да се није писаним путем обратио руководиоцу органа ради остваривања права на дневницу, нити је због „ћутања администрације“ покренуо управни спор.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужиоца указује да је у побијаној другостепеној пресуди погрешно примењено материјано право када је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен као неоснован у наведеном делу.

Тужилац је запослен у МУП-у и има статус државног службеника, па се о његовом праву на накнаду трошкова везаних за рад одлучује применом Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ 62/06 ... 99/10) који у члану 37. став 1. прописује да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за време које је провео на службеном путу у земљи или иностранству, за смештај и исхрану док борави на терену и накнаду трошкова који су изазвани привременим или трајним премештајем у друго место рада. Ставом 2. овог члана прописано је да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе. Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ 98/07) у члану 3. је прописано да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском односно међуградском саобраћају. Према члану 9. став 1. Уредбе, државном службенику и намештенику исплаћује се дневница за службено путовање у земљи која износи 5% од просечне месечне зараде по запосленом у привреди Републике Србије, према последњем коначном објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике на дан поласка на службено путовање. Према члану 2. Уредбе, државном службенику или намештенику коме је обезбеђена бесплатна исхрана, дневница за службено путовање у земљи умањује се за 80%.

Из цитираних одредаба произилази да је тужена у обавези да тужиоцу као државном службенику накнади трошкове дневница за вршење посебних задатака ван територије радног места на које је био распоређен, с обзиром да је налазом и мишљењем вештака утврђено да му за спорни период није био у целини исплаћен припадајући износ дневница. Стога је побијана другостепена пресуда преиначена тако што је одбијена као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда као у ставу првом изреке ове пресуде, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Како је тужилац успео у поступку по ревизији, применом одредби члана 153. ,154. и 165. ЗПП досуђени су му трошкови ревизијског поступка у укупном износу од 37.428,00 динара на терет тужене, и то за састав ревизије 12.000,00 динара и за таксу на ревизију и одлуку 25.428,00 динара, све према важећој адвокатској и судској тарифи.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић